

QUATUOR
ORATIONES

Habitæ in SACELLO

Coll. Div. JOHANNIS Evang.

IN

Academiâ Cantabrigiensi, &c.

ORATIONES
QUATUOR

Habita in SACRILE

Coll. Div. JOHANNIS & EVANG.

IN
Academia Cantabrigiensi, &c.

731. h. 1.
4

QUATUOR
ORATIONES

Habitæ in SACELLO

Coll. Div. JOHANNIS Evang.

IN

Academia CANTABRIGIENSI

CORAM

Reverendo Admodum PRÆFECTO,
SOCIIS,

Reliquâque ejusdem Collegii
Juventute ACADEMICA.

Autore PAWLET St. JOHN,

Coll. D. JOH. Evang. A. B.

TULLIUM *quisquis studet Emulari,*
—— *ceratis ope DÆDALEÆ*
Nititur Pennis ———

CANTABRIGIÆ:

TYPIS ACADEMICIS,

Prostant apud JONAM BOWYER Bibliopolam, apud Insigne Rosæ
in Vico vulgò dicto *Ludgate-street*, juxtà Cœmeterium D. Pauli,
LONDINI. MDCCV.

R E V E R E N D O
A D M O D U M
D O C T I S S I M O Q U E V I R O
HUMFREDO GOWER

S. T. D.

Coll. Div. J o h. Evang.

I N

ACADEMIA CANTABRIGIENSI
PRÆFECTO ORNATISSIMO,
Pro DOMINA MARGARETA
In Eâdem ACADEMIA
PROFESSORI CELEBERRIMO,
Ecclesiæ ELIENSIS CANONICO, &c.
MECÆNATI suo MUNIFI-
CENTISSIMO

Primitias Hæc Rhetoricas

(Exiguum Ingentis
Pignus Observantiæ)

Humillimè

D. D. D.

Pawlet St. John.

HUMFREDO GOWER
DOCTISSIMOQUE VIRO
ADMODUM
REVERENDO

Coll. Div. Joh. Evang.
S. T. D.

IN
ACADEMIA CANTABRIGIENSIS
PRAEFECTO ORNATISSIMO,
PRO DOMINA MARGARETA
IN EADEM ACADEMIA
PROFESSORI CEBERRIMO,
ECCLESIAE ELIENSIS CANONICO, &c.
MECANATI suo MUNIFICENTISSIMO

Primitias Hae Rhetoricae
(Exiguam Ingeniis
Figuras Oblectantia)

Humillimis
D. D. D.

Propter St. John.

DEDICATIO.

DEDICATIO.

Vir admodum Reverende,

Nihil unquam Nobis, aut
ad Autoris Præsidium, aut
ad Operis Ipsius Commendati-
onem, magis optandum fuit,
quàm

DEDICATIO.

quàm ut Primitiis Hisce Rheto-
ricis **TUUM**, **CLARISSIME**
PRÆFECTE, Nomen prælu-
ceret :

Quas, quum id negotii solum
sibi dari crederent, **TIBI** uni
ut placerent (quòd placent au-
tem, si placent, **TUUM** est)
tum demum **IPSE** non impro-
bare visus es, quum non indig-
nas prorsus judicares, quæ Ali-
orum etiam **Otio** interservirent.

Nec

DEDICATIO.

Nec tamen hunc Tantum Honorem arrogare mihi unquam potuiffem, nifi ad HUMANITATEM Illam TUAM (ex quâ nihil non fperare didici) illud quoque feliciter accederet, quòd TE imprimis PATRONUM Ipfa Orationum materia fingulari quodam jure depofcit.

TE, inquam, qui Ampliffimos ARTIBUS Honores, qui juftiffima VIRTUTI Præmia decernis:

DIGNUM etiam, qui Egregius

DEDICATIO.

gius C I C E R O N I S Ultor audi-
as, quem immaturâ morte adeò
non dignum existimas, ut vide-
atur T I B I omninò mori non
debuiffe: Quem mori etiam ve-
tas, dum apud Alios sic laudare
soles, ut certam Illi præ cæteris
Omnibus Palmam adjudices, sic
verò I P S E Æmulari, ut dubiam
relinquas.

Ignosce, Precor, R E V E R E N-
D E admodum P R Æ F E C T E,
siquid in Maximis T u i s L a u d i-
bus, hoc in loco, audaciùs ten-
tâsse

DEDICATIO.

tâsse videor ; Quasi verò Præclara Illa Merita iniquâ Oratione extenuare ausim, quæ ità Magna sunt, ut vix Animo dignè concipi possint.

Quanquam enim vereor, nè hunc mihi laborem præterire nefas propè videatur, quem quum Materia jucundum, tum verò Officium penè necessarium fecit, est tamen in Maximâ VIRTUTE nescio quid Honesti Pudoris, qui facit, ut Silentium & Tenebras amet, nec finat se in

DEDICATIO.

apertum Diem, multumque Vulgi sermonem evocari.

Habet nimirum hoc Egregia
TUA VIRTUS cum ANIMA,
quam exornat, suâ commune, ut
pictoris operam recuset, ut oculis
Hominum conspici dedignetur,
sed quæ AGENDO tamen ita
omnibus pateat, ut manifestam
latentis VIM agnoscentes, justâ
Veneratione, invitam etiam, pro-
sequantur.

Non opus est igitur ut Ec-
CLESIAE Nostræ suum in dubiis
Tempo-

DEDICATIO.

Temporibus VINDICEM non
dubium gratulemur. Novit MA-
TER CATHOLICA, satis no-
vit, cui præsertim Maxima tum
Stabilitatis Præsidia, tum Digni-
tatis Ornamenta debeat: TUUM,
CELEBERRIME PROFESSOR,
Tuum agnoscit, quòd de aper-
to FANATICORUM Furore,
Tuum, quòd de Infidiis ROMÆ
toties Triumphaverit.

Nec verò hæc ita dicimus,
quasi TIBI inde Ornamenti
aliquid, ac non potiùs Maxi-
mum

DEDICATIO.

mum nobis Præsidium redundaret.

Parciùs, Credo, JUVENI Temeritatem, Parciùs ORATORI Arrogantiam objicient, Cautiores etiam in iis castigandis CRITICI reperientur, quæ TIBI non displicuisse audiverint.

Nobis verò, de Aliorum Plausu minùs sollicitis, postquam de TUO certis esse licuit, abundè erit, quod LIBELLO Nostro iterum atque iterum seriò gratulemur; siquam fortè aut Pueris
Utili-

DEDICATIO.

Utilitatem, aut Maturioribus
Delectationem afferre, si aut
His non displicere, aut Illis pro-
desse possit, si præsertim Omni-
bus Testatum facere

Quantum TIBI obsequii

Debeat

REVERENTIÆ VESTRÆ

Omni Gratitudeinis

Officio devinctissimus,

Pawlet S^t. John.

INDEX ORATIONUM.

1. **I**njustè ab Antonio interfectus est M. T. Cicerò. Pag. 1. Hab. 27. Sept. 1701.
2. Honos alit Artes. p. 24. Hab. Jan. 23. 1703.
3. Injustè in Exilium profectus est OEdipus. p. 37. Hab. 9. Oct. 1703.
4. ——— Virtutem amplectimur Ipsam,
 Premia si tollas ——— p. 48.
 Hab. 1. Apr. 1704.

E R R A T A.

L Eg. Reipub. pro Rempub. pag. 5. lin. ult. Leg. Penè pro Pcenè, p. 17. l. 12. p. 21. l. 19. p. 26. l. ult. dele esse, p. 24. l. 2. leg. sphingis pro sphyngis, p. 39. l. 13. leg. Gloria, p. 46. l. 8.

INJUSTE

A B

ANTONIO

Interfectus est

M. TULL. CICERO.

Reverende admodum PRAEFECTE,

Viri Doctissimi Spectatissimique

Corona quaquaaversum florentissima.

TANDEM aliquando, ACADEMICI,
quod precatus est à JOVE OPTI-
MO MAXIMO, cæterisque DIIS
IMMORTALIBUS M. T. CICERO, eo
die, quo se vitamque suam pro salute

A

Patriæ

2 *Injustè ab Antonio, &c.*

Patriæ devovit, ut defensionem, quam sibi tunc per ANTONII gladios vivo non licebat, pro se tamen omnes Boni mortuo susciperent, id profectò beneficii hodiernus dies impetravit.

Hæc illum pro Republicâ semper laborantem, hæc pro eadem morientem refecit Consolatio : Præclare enim fecum actum fore putabat, quodcunque tandem de salute fieret, modò de Gloriâ tantum nè periclitaretur.

Plurimas sæpè causas, JUDICES, easque graves (nonnullas etiam me agente) audivistis; hæc graviolem profectò nullam. In cæteris enim sæpe de Fortunis, aliquando etiam de capite, de gloriâ rursò admodum dimicatum est: & erant eæ porro ejusmodi, quæ ad unum plerumque Hominem, aut (ut maximum dicam) ad unam tantum Rempub. pertine-
rent:

rēt: In hac verò, quam p̄ae manibus
jam habetis, contentione, non agitur de
unius Capite, sed multorum gloriā, non
de eo, quid C I C E R O N I tantum, sed
quid omnibus bonis Civibus, propter egre-
gia sua in Rempublicam merita, à V O B I S
in posterum sperandum sit: neque eorum
quisquam est, quos undique intuentes,
& hujus exitum Judicii expectantes vi-
detis, qui non, quum virtuti C I C E R O N I S
favet, tum sibi, tum P A T R I Æ, tum bo-
nis omnibus consulere videatur. Ubi
enim reperientur ii, qui pro salute &
dignitate Imperii, pro communi Liber-
tate se, & Fortunas suas in discrimen
offerre audeant? Imò, quem non sibi po-
tius, quàm Reipublicæ consulentem inve-
niemus, si eā Lege vivant ejus Liberato-
res, ut non modò impune, verum etiam
cum summâ Interfectoris gloriā interfici
possint?

Quare adeste animis, JUVENES, & cogitate porrò, non jam de unius tantum CICERONIS, sed omnium ubique fortissimorum Civium, quotquot extremum pro Republicâ sanguinem effuderunt, non tam de ROMÆ, quàm BRITANNIÆ VESTRÆ gloriâ decertari: utrùm scilicet his, qui, per omnem vitam, propterea quòd pro bonis contrà improbos sentirent, pessimorum Hominum invidiâ cedere non poterant, nè mortuis quidem ab eorum Injuriis conquiescere liceat, an his procellis jactatam, atque agitatam Virtutem, per Vos, & VESTRAM Justitiam, Fidem, Misericordiam recreari, & confirmari tandem patiamini.

Etenim, si cuiquam justus à Posteris honos habitus est ob conservatam PATRIAM, in nullo profectò justior, quàm in M. TULLIO, reperietur.

Quan-

Quanquàm in hâc Causâ, JUDICES, rebus omnibus à C I C E R O N E, tum C O N S U L E, tum P R I V A T O, pro Reip. salute præclarè gestis ad hujus defensionem non abutemur. Nolite, Nolite ei magis parcere, quòd se bonis omnibus Amicum præbuerit, si A N T O N I O injustè fuerit inimicus: Neu profit, admotas toties a C A T I L I N A Sacris D E O R U M Templis Flammæ, & Incendia, intentatum plerisque exitium, omnibus servitutem, toties extinxisse, si, in repellendis A N T O N I I gladiis, aliquid, non dicam, morte, sed vel reprehensione quidem, ac non potiùs omnia laude digna, præstiterit.

Quòd si oculis tandem videritis, M. T U L L I U M, quum de omnibus aliis benè, tum etiam de A N T O N I O (quantum quidem per salutem Rempub. fieri liceret)

optimè semper, nunquam malè, meritum, tum denique orabo, atque obtestabor VOS, JUDICES, ut tantum Orationi meæ concedatis, quantum & pio dolori, & justæ Iracundiæ concedendum putetis.

Plurimos certè Triumphos ROMANI armatis, plures tamen nulli, quam Togato CONSULI debuère. Sint clari Illi quidem (nec immeritò) quòd alienas gentes expugnauerint, Hic, quòd suam defenderit: Illi, quòd novas Victorias acquisiverint, Hic, quòd acquisitas confirmaverit. Victorem fateatur SCIPIONEM CARTHAGO, POMPEIUM ITALIA, CÆSAREM BRITANNIA, CICERONEM ROMA: Cæteris quidem ducibus, exteris Nationes, Hoc vero sub Imperatore, ipsam se superasse videtur: Bellum nobile sanè, sed & difficillimum. Nihil enim

enim jam erat, quod ab externo Hoste timeret: non tùm CARTHAGO, quam deleverat, non ITALIA, quam debellaverat, non BRITANNIA, quam subjecerat, sed ROMA ROMÆ metuenda. Intus inclusum in venis Reipub. periculum, Intus, Intus non jam latebat, sed impunè grassabatur Hostis: cum luxuriâ, cum amentia, cum scelere pugnandum. Quamquam sunt Illi quidem in uno saltem loco feliciores, quod iis breve cum externo, huic æternum cum domestico hoste, bellum fuerit gerendum.

Ecce enim foecunda scelerum monstra, alia ex aliorum sanguine in PATRIÆ ruinam subindè pullulantia, non uno, sed mille ictibus debellanda.

Quis verò putaret, aut post CATILINAM CLODIUM, aut post CLODIUM CÆSAREM extare unquam potuisse?

Exstitit

Exitit tamen (credite POSTERI) & post CÆSAREM ANTONIUS, & ita exitit, ut fatalis peccandi exitus, peccandi non timorem aliquem, sed Audaciam potius peperisse videretur.

Quorum Ilte, non tam sceleris, quam Temporis, Intervallo, non dominandi libidine, sed occasione, ultimus, quicquid aut furor in suppliciis, aut avaritia in Rapinis, aut luxuria in flagitiis, exercere, quicquid denique nec CATILINA sperare, nec cogitare CÆSAR unquam potuisset, id omne effectum dare non dubitavit.

Hujus per Sacrilegia, ROMANI, quum jam nè DEOS quidem in suis Urbibus haberent, ad quos confugerent, in CIRCERONEM omnes se conjiciunt: Tempus jam venisse aiunt, non ut commoda sua, sed ut Vitam, Salutemque totius Italiae

Italiæ ab A N T O N I I scelere tueretur. Tulit graviter, & acerbè, Judices, in eum se deductum esse locum, ut Rempub. quam Juvenis defenderat, Senex defere-
ret; Puduit CATILINÆ gladios con-
templisse, A N T O N I I tandem perti-
mescere: Ubi tamen videret, parùm, aut
sibi in Civitate, aut Oratori inter Arma,
fore præsidii, statuit, quoniam Repub.
bonâ frui non licebat, at carere malâ, &
quamcunque tetigerit benè moratam Ci-
vitatem, in eâ conquiescere, donec im-
pendens PATRIÆ Procella cum AN-
TONII Consulatu desæviret.

At, Quò frustra properas, O MARCE
TULLI? Heu! nescis, nescis, Te ex
plurimis periculis, & insidiis, atque ex
mediâ morte, non ad tuam, sed ad PA-
TRIAE salutem, reservatum! Te secun-
dò jam exulantem non DII, non Ho-

B

mines,

mines, non Venti ipsi patiuntur, propitii illi quidem ROMÆ, utinam & non infauti Tibi!

Sic à SUPERIS revocatus ROMAM proficiscitur, non recusans, quò minùs in extremo Spiritu, siquam opem Reipublicæ afferre posset, experiretur; ANTONIUMQUE tum per suas, tum OCTAVII copias furentem eiecit, ejectum profligavit. O fatalem & PATRIÆ, & CICERONI ipsi Triumphum! O verè luctuosam utrisque Victoriā! Utrisque tamen felicissimā, si ANTONIUS, sicut & scelus, sic etiam Fortunas CATILINÆ per omnia imitatus, non tantum ejectus, fugatus, verum etiam cum eodem interfectus fuisset.

Vivit autem Ille, & Vivit non ad deponendam, sed ad confirmandam Audaciam.

Fractus

Fractus enim, Fususque Bello, Rempublicam non jam per vim, sed gratiam, non per se, sed per OCTAVIUM petit. Proh DEUM, atque Hominum fidem! molitur ANTONIUS reditum in PATRIAM, per eundem, à quo ejectus fuerat, nec reditum tantum, verum etiam Conjunctionem.

Non enim, jam, ut impunè sit Sibi, sed ut Reipublicæ malè, non suum (uti victum decebat) sed, quod nè CONSUL quidem ausus fuerat, CICERONIS caput deposcit, nec deposcit tantum, sed & impetrat, &, quod Majus est, ab OCTAVIO.

O Execrandum foedus, non nisi humano sanguine sanciendum! Erigitur sublime in Foro spectandum Populo Caput! Proh Pudor! En divina CÆSARI, qui Rempublicam oppresserat, Jura per-

solvuntur, C I C E R O N I, qui defenderat, negantur etiam Humana !

O miseram conditionem, non Admini-
strandæ, sed Conservandæ Reipublicæ !

O excubias tuas, M. T U L L I, Lugubres !

O flebiles vigilias ! O Custodiam etiam
R O M Æ tuæ infelicem ! At, si Scelestum

est amare P A T R I A M, poenarum tulisti

fatìs. Nonnè fatìs fuerat, Te, in P A-

T R I Æ salutem natum, P A T R I Æ sem-

per vixisse, nisi & pro eâdem cecidisses ?

aut, si fortè pro P A T R I A, dignus certè,

qui Fato non inhonestè perires.

Ubi nunc S E N A T U S est, quem Se-

cutus fuerat ? Ubi Studia Municipiorum ?

ubi I T A L I Æ voces ? Illumnè non inter-

fectum modò, verùm etiam inhumatum

quieti aspiciunt, quem exultantem ferre

non potuerunt ? Lugent Illi quidem, sed

taciti. O verè Servos, quibus eripuit

An-

ANTONIUS etiam dolendi Libertatem!
Te miror, OCTAVI, ejus salutem tueri
noluisse, sine quo non potuisti tuam.
Revocare Te Ille in PATRIAM per
Hos, Tu illum per eosdem non PA-
TRIA Solùm, sed etiam luce spoliare
non dubitasti. Ubi denique Tua, M.
TULLI, quæ plurimis fuit auxilio, Vox,
& Defensio? Tibi ea Soli, quæ nun-
quam aliis defuit, nihil potest opitu-
lari.

O flebile Sacræ illius Linguae Silen-
tium! quam non jam fulminantem per-
timefcit, sed inermi insultat ANTO-
NIUS, & quasi aut illi nocere, aut sibi
prodesse posset inanis ultio, avidos haurit
cum sanguine Triumphos.

O Impudentiam singularem! O Au-
dacious non ferendam! ultrò jam laceffit
eum, à quo non potuit etiam se impunè

defendere ! Accusat non jam ANTONIUM CICERO, sed CICERONEM ANTONIUS: Negat enim se Parricidam egisse, sed puniisse : ait, se non suam, sed CÆSARIS vindictam suscepisse.

Videte, quæso, ACADEMICI, quàm misera subterfugia quærat impatiens lucis scelus.

Perhibet ANTONIUS CÆSAREM à CICERONE interfectum. Unde verò constat interfecisse ? num ex eo, quòd quum BRUTI, CASSII, cæterorumque, qui huic facinori interfuère, non fama modò, verùm etiam gloria per omnes Terras longè latèque peragranet, adeo nihil mentionis, ut ne vel minima quidem suspicio inciderit de CICERONE ? Illud profectò est : nesciebat ANTONIUS, quomodò hoc tantum beneficii Reipublicæ

licæ evenire posset, quod ad C I C E R O -
N E M aliquo modo non pertineret.

Finge tamen, A N T O N I, reum non
facti modò, sed criminis, sed Parricidii
(quo quidem quid majus aut à Te peti,
aut à me concedi possit, planè non vi-
deo) concedo tamen: fuisset Ille quidem
dignus, qui pateretur, qui à Te pateretur,
indignissimus; & omne id, quodcunque
tandem esset, supplicii, quod fuerat in
illo justum, fuerat in Te profectò inju-
stissimum. Æquumne Tibi videtur, unum
idemque facinus maximis in B R U T O ho-
noribus, in C I C E R O N E, suppliciis affi-
cere? Illum non modò incolumem à
morte liberare, sed gratulationibus, Im-
perio, Provinciâ ornare, huic verò & vi-
vo salutem, & mortuo Tumulum ne-
gare? Vide A N T O N I, quam injustum
sit, non licere C I C E R O N I id impunè
admisisse,

admisisse, quod BRUTO licuit etiam gloriose.

At peccavit CICERO in ANTONIUM: CONSULEM in exilium abire jussit, coegit: Fasces, & sanctam gravissimæ Civitatis Autoritatem vi & armis violavit.

Quodnam autem tantum crimen aut in se, aut in PATRIAM eo die admisit TULLIUS, quum Rempublicam TROJANO velut Equo laborantem levavit, fecitque, ut à quo Cives legibus non poterant, ab eo mœnibus tuti conquiescerent? Nefas ergò fuit, in summo Reipublicæ periculo, & necessitate, copias in ANTONIUM parare, quem non BRUTUS solùm, non SENATUS, sed universa pœnè ITALIA hostem denuncia-verat, an potius, non parare, scelus? Qui si rediisset (rediisset autem, nisi obstitisset
TUL-

TULLIUS) quàm fatalem (Dii boni!) secum attulisset diem? Rempublicam, quam Togatus oppresserat, armatus non vulnerasset? Quum tanta fuerat in CONSULE crudelitas, quanto major in Victore metuenda?

O felices Animas, Quæ pro PATRIA, & contra ANTONIUM dimicantes, supremum in Victoriâ Spiritum effudistis! Immortale Vobis & Virtutis, & Pietatis Monumentum SENATUS POPULUSQUE ROMANUS, manibus poenè suis, extruxit. Videte, Videte illum, per quem extruxit, non Monumenti honore, sed Tumuli Præsidio, sed Sepulturæ beneficio carentem.

Vos ab Urbe furentem ANTONIUM avertistis: Vos redire molientem fortiter repulistis. Vicistis, Vicistis Vos equidem, & vicistis non ANTONII tantum, ve-

tum etiam Temporis Invidiam : En verò Illum, per quem vicistis, etiam de gloriâ hodie periclitantem !

Sed jam præ lachrymis loqui non possum : His tamen non movetur TULLIUS : negat enim Sibi, negat ANTONII vulnera dolere, quæ dedit ; Vos siqua dederitis, dolitura non negat.

Nec verò illum nunc fui aut pudet aut piget Fati : (Quid enim Sanctius est, quàm pro PATRIA occumbere, quàm per ANTONII dextram perire, quid honestius ?) at verò, (id quod multò minus ferendum est) non jam ab Hostibus, sed amicis, non malè aliquandò de Republicâ, sed semper optimè meritis, ab optimis Civibus optimum Civem, se denique à Vobis vexari, damnari, violari, & quod vis, quod ferro, quod facibus, non CATILINA, non CETHEGUS, non ipse denique

nique ANTONIUS delere unquam potuit, id à VOBIS, & VESTRA Autoritate, Sanctitate, Religione dissipari, & piget, & pudet.

Vos, Vos appello, Sanctissimi JUVENES, Qui multum & PATRIÆ, & CICERONI studium impendistis; VOBIS non modò inspectantibus, sed etiam togatis, & huic Judicio præsidentibus, hæc tanta Virtus rejicietur? damnabitur? violabitur? nimis urgeo: non debeo, AUDITORES humanissimi, quod in tantis periculis fieri solet, tentare quonam dicendi modo misericordiam VESTRAM commovere possim: Occurrere solet Illa miseris, & calamitosis nullius Oratione evocata; quoties verò de oppressâ Virtute agitur, etiam præcurrere.

Quousque tandem abutêre, ANTONI, patientiâ nostrâ? Quem ad finem sese

effrænata jactabit Audacia ? Nihilnè Te Sanctissimum hoc oppressæ Virtutis Præsidium ? nihil consensus bonorum omnium ? nihil denique Horum ora vultusque movêre ? Quod quidem eâ in Civitate C I C E R O N I non fuerit, ubi nec Justitiæ esset locus ; quòd Sanctissimam optimi Viri Religionem Impietate, Virtutem Invidiâ, Salutem Ferro opprimere, quòd, inquam, hoc tantum sceleris & audere, & effectum dare potuisti, id profectò minimè mirandum. In Judicio verò, & in eo Consilio, in quo ex cunctis Ordinibus Sanctissimi JUVENES judicarent, nunquam existimavi Spem ullam habituros esse C I C E R O N I S Inimicos, ad ejus non salutem modò extinguendam, sed etiam gloriam per tales Viros infringendam. Non enim hîc ex metu, sed ex Veritate

ritate Causæ penduntur: Eos, ANTONI, nactus es JUDICES, qui, quod æquum est, sentiunt, &, quod sentiunt, audent; non qui Armorum timore, sed Justitiæ Reverentiâ permoventur.

Ergonè, quod vel cogitâsse, CATILINÆ maximum apud omnes odium conflaverat, id etiam perpetrâsse, commendationi Tibi apud Posteror & Gloriæ fore putavisti? aut interituram prorsus cum CICERONE tam nefandi Criminis memoriam? Non tamen usque adeò omnem in uno Homine Pietatem, non omnem omninò Eloquentiam extinxisti. Vivit etiam nunc in his CICERONIS Ingenium, vivit Odium sceleris, vivit Parricidii detestatio. Hujus tam justæ vindictæ Voluntatem a se, Vim autem, & Impetum pœnè omnem ulciscendi CICERONIS à CI-

CERONE ipso accipere. Hinc quicquid Telorum aut odium depromere, aut torquere Indignatio possit, totum hoc in laceram nominis Tui memoriam avidi effundemus, & si quo fortè sensu tangit defunctorum Animas læsi apud Vivos nominis Injuria, id efficiemus, ut tantum ex malè Audiendo concipias dolorem, quantam in agendo cepisti Voluptatem.

Præclare igitur Tecum actum est, Fortissime, dum vixisti, nunc verò etiam Sanctissime Consul.

Vixisti fati PATRIÆ, fati etiam Tibi, quoniam & ad Gloriam fati. In Animis Tu nostris omnes Triumphos Tuos, omnia Ornamenta honoris, monumenta Gloriæ, laudis Insignia collocasti.

Nec tamen quicquam in his muti, nihil taciti reperietur. In memoriâ nostrâ
alentur,

alentur, crescent sermonibus, literis inveterascent Rerum Tuarum Præconia. Hic vives omni, sicut Exemplo, sic & Invidiâ major.

Quod potuit Vis, & Injuria, & sceleratorum Hominum Furor detrahere, abripuit, abstulit, dissipavit: Quod Viro Forti adimi nunquam potest, id verò manet, & permanebit.

Honos

HONOS alit ARTES.

Reverende admodum PRAEFECTE,

Viri Doctissimi, Spectatissimique

Corona quaqua versum florentissima.

IMPRIMIS mihi lætandum jure esse
esse video, quòd eam hodiè nactus
sum dicendi **MATERIAM**, in quâ Ora-
tio nemini deesse potest; Eos **AUDI-
TORES**, quos quum Humanitas æquissi-
mos Judices pollicetur, tum maximè præ-
clara illa Fortunæ & Ingenii **FELICI-
TAS** Testes etiam Sanctissimos adhibuit;
Eum denique **LOCUM**, ad agendum am-
plissimum,

plissimum, qui, quum maximam erga DEOS IMMORTALES, tum nonnullam erga MUSAS etiam Religionem denunciat.

Quam enim Ampliorem Eloquentiæ Materiam reperias, quàm GLORIAM, ipsius Eloquentiæ Parentem? Quà de Re Orator feliciùs dicat, quàm de illà, unde id etiam accepit, ut de aliis feliciter dicere possit? aut quonam tandem in loco commodiùs de MUSARUM honore, quàm in Sacro MUSARUM Templo differendum?

Quod autem ad VOS attinet, ACADEMICI, magna quidem sunt, quæ aliis in VOBIS etiam nunc laudare, majora, quæ in posterum sperare dedistis, sed quæ tamen magnis excitata sunt Præmiis ad Immortalitatem. Est profectò, cur VOS de Vestro Ingenio, de VOBIS PATRIA
D glorietur:

glorietur : Est quod Naturæ multum, multum etiam, quod Fortunæ debeatis. Non enim omnibus eadem, quæ VOBIS, permiffa Expectatio, non idem concessus Honor, non idem MECÆNAS, privatæ Industriæ non privatus Remunerator : Tales effe oportuit, quos Talia Emolumenta ad laborem provocârunt ; Tales eos, qui in ARTIBUS colendis non magis MUSARUM honori, quàm fuo litârunt ; nec mirum, eos maximum laudis, & Gloriæ fructum meruiffe, qui maximum perceperint.

Extorquebit igitur a VOBIS Oratio noſtra, ſi minùs pro dignitate, at pro Veritate ſaltem ſuâ commune ſuffragium, ſi minùs laudem apud VOS, at fidem certè repertura.

Quonam Fato fieri dicam, ut ARTES eoſdem poenè, quos Stellæ, motus obtinuiſſe

nuisse videantur? Utræque enim cursum ab Oriente inchoatum ad Occidentem paulatim propagarunt: Utræque & Periodos, & Eclipses etiam suas tulere; Utræque per omnia alia sibi haud multum abfimiles, nisi quod, quum Stellis ex nimia PHÆBI sui Vicinitate Obscuritas, hinc lux & splendor ARTIBUS accesserit: Torpere Hæ nimirum, & latitare, quoties major eas distantia ab APOLLINE suo disjunxerit, à propiori autem hujus Influxu & lucem, & Calorem omnem derivare.

Quàm fatali Virtute varius PRINCIPUM aspectus MUSARUM labores Affecerit, in ipsâ MUSARUM prole legimus, quarum nulla adeò obscura est, quæ suum non in fronte Parentem ferat.

Jacet in carmine suo CODRUS, frigere

gere videtur cum Poemate Poeta, Palamque misero Homuncioni tenuitatem Fortunarum Ingenii Tenuitas exprobrare.

In HORATIO autem, quis est, qui vel primo intuitu non CÆSAREM videat, & FORTUNAM, utrumque in Paginâ luxuriantem? Quis, qui non æmulam Ingenio gloriam, & parem in utroque sublimitatem Poetæ gratuletur? Adeo JOVEM amat Parentem genuina MINERVA.

Sensere hoc præclari Illi in Antiquis olim sæculis HEROES, qui æternum Virtutis & laborum suorum Præconium verbis mandari voluerunt, sensere, inquam, eos maximis Honoribus afficiendos, à quibus Divinos Ipse Rebus suis Honores sperarent. Dederunt igitur Immortalitatem, ut eandem acciperent; non parcâ
ufi

usi in alendo eorum Ingenio liberalitate, quibus memoriam nominis sui literis alendam commendârunt.

ÆGYPTUS, tam doctorum olim Virorum, quàm Cerealium semper Donorum ferax, se non tantùm fruges cæteris Nationibus, verùm etiam ARTES intulisse gloriatur. Duplici nimirum Ubertate beata Tellus: quarum alteram Coeli, & NILI sui, alteram, quàm aliorum Principum, tum PTOLEMÆI maximè benignitati debuit.

Hinc, mutatis tandem Sedibus, in GRÆCIAM MINERVA transmigravit, neque in obscuro GRÆCIÆ Angulo Civitatem, sed in summâ Civitate Imperium affectavit, tum primùm Templo verè digna, quum Templo digna censebatur.

Hi Honores, hæc Altaria Musis con-
D 3: secreta.

fecrata **ATHENIENSES** non modò conficere, sed & scribere Bella, & parem in utroque vim & Audaciam edocuère; Hæc ferrum Militi, Oratori Ingenium acuère, feceruntque, ut non minorem Hic Victorias recitando, quàm reportando Ille, gloriam compararet.

Hinc **DEMOSTHENI**, hinc **PERICLI**, eadem, quæ dignitatis, incedit Styli Majestas, qui nisi **JOVEM** Regnantem Autoritate, nunquam Fulminantem Eloquio expressissent—

Non sonarent adhuc in Carmine **PINDARICO** Currus **OLYMPIACI**, nisi eadem, quæ Aurigam, Poetam meta accendisset, nisi, quam alienis detulit, suis temporibus Palmam affectâisset.

Sic cum **ATHENIS** suis floruit **MINERVA**, gratulata sibi eos potissimùm supplices dari, qui aliis ferè omnibus supplicibus uterentur.

Quùm

Quum autem victa Civitas externo Hosti succubuiſſet, expiravit protinus cum Libertate Ingenium, concidit jam extinctum DEMOSTHENIS Fulmen, languebat fractus cum Republicâ Orator, nec Musæ eos sibi fervos ulterius admifere, quos FORTUNA aliis servire coegiffet.

Fugit illico ardentes Aras Violata à BARBARO Victore DEA, TROJAMQUE, melioribus jam Auspiciis renascentem, suumque iterum CAPITOLIUM ascendit.

Excepit generosam Hospitem non invita ROMA, & Civitate primùm, deinde Templis exulem donavit.

Audimus ergò denuò tonantem ROMÆ DEMOSTHENEM, Audimus furentem in ITALIA PINDARUM: miramur antiquum illum GRÆCIÆ Genium, unà cum

cum GRÆCIÆ Fortunâ, in ROMANA
Castra devolâsse.

Affurgit æmulus HOMERO cum VIR-
GILII Gloriâ VIRGILII stylus ; To-
tum in ÆNEA AUGUSTUM legimus :
Ardet ubique cum ILIO suo POETA,
FAMÆQUE, suo Vocalem Nomine, au-
dit, dum depingit, TUBAM.

Novo autem incaluit Igne sub NERO-
NE ROMA, non sacro illo & Poetico,
quali AUGUSTUS accendit, sed quali
eripuit ÆNEIDA : Regnat non jam A-
POLLO, sed VULCANUS : Ergò ille frau-
de LAOMEDONTEA Urbe ejectus ad
Oves iterum suas relegatur, rusticum quid,
& durius sonans, quàm quod AUGUSTI
Aures pati consueverant ; donec longo
pòst Tempore à TRAJANO in Civita-
tem revocatus, rediit quidem, sed ita re-
diit, ut, velut Umbra Terris restituta,
palli-

pallidior quasi, & sui dissimilis admodum videretur.

Has Fortunæ mutationes, unâ cum Politico, subiit MINERVÆ Imperium, Has vicissitudines MUSARUM PARNASSUS, non adeò securâ sublimitate supra reliquam GRÆCIAM evectus, ut non communi GRÆCIÆ Fato succumberet. Sic Illæ, quibus AQUILÆ ROMANÆ vim & Fulmen toties suppeditaverant, cum iisdem fractæ & inermes subito conciderunt.

Sed quid ad Antiqua Illa secula, longo & loci & Temporis Intervallo disjunctissima, recurrimus? quasi verò nostra Ætas, nostra Respublica domestica Exempla non suppeditaret.

Suppeditat (pace tuâ, PATRIA, dicam, vereor enim ne sceleratè dicam in Te, quæ pro LUDOVICO dicam piè: di-

E

cam

cam tamen) suppeditat non ignobile LUDOVICUS; cui nescio utrùm plus GALLIA sua debeat, quòd in Re Literariâ, an quòd in Militari tam brevi Tempore tantum profecerit, ut sese in utrâque BRITANNIÆ nostræ æmulam penè gloriatur. Plures Ille Musis, quàm MARTI alii, Manubias consecravit, Plures MUSARUM Temporibus Hederas, quàm alii Laurus suis ingessere, fecitque, ut, quò minus militum suorum Tela pervenerint, eòdem Lingua & Gloria GALLIÆ penetrarent.

Magna profectò ista sunt, digna quæ etiam in Hoste suo laudet, minora tamen, quàm quibus invideat Nostra BRITANNIA.

Nostrasne cuiquam aut Armorum aut Ingenii Gloriam ATHENAS invidere, Ipsas Tali sub MINERVA maximè invideas,

dendas, quæ non modò firmissima Belli Præsidia, verùm etiam pulcherrima Pacis Ornamenta, neque materiam solùm, sed & Animos V A T I B U S ministrat?

Ingratus autem in S U P E R O S, Ingratus in P R I N C I P E M, in M E C Æ N A T E M, in M A J O R E S denique Sanctissimos viderer, qui hâc tam piâ Liberalitate, & nostro Otio, & suæ Memorix optimè consuluère, nisi, hoc in loco, Vestram etiam, A C A D E M I C I, V O B I S Felicitatem gratularer: V E S T R A M præcipuè, J U V E N E S, qui recentes nuper L A U R U S, quadriennis penè laboris spem, & Mercedem reportâstis.

Apostrophe ad Juvenes Baccalaureatus Gradu nuper honestatos.

Vos immensum penè Æquor festinatâ maturitate præcipites confecistis: sed trahabat sua quemque D A P H N E A P O L L I N E M: Eadem Illa, quæ nunc in Amplexibus, semper in Votis, in oculis semper versabatur.

Vos obstantes etiam ALPES fortiter
perrupistis, sed quas VESTER Ille HAN-
NIBAL tentavit, patefecit.

Pergite, eodem DUCE, easdem laurus
strenuè mereri, nec finite, ut Victoriæ
Vestrae aliis, quàm quibus Natura, finibus
terminentur.

Has sine tumultu Victorias, hos sine
sanguine Triumphos Labori & Virtuti
VESTRÆ proponite, & conquistata tan-
dem ex tam felici MARTE spolia, san-
ctissimis hisce MUSARUM Altaribus, VE-
STRIQUE simul Nominis Memoriam
seræ POSTERITATI consecrate.

Injuste

Injustè in Exilium profectus est
O E D I P U S.

Reverende admodùm PRAEFECTE,

Viri Doctissimi Spectatissimique.

Corona quaquaversùm florentissima.

U TINAM DII IMMORTALES fec-
cissent, ACADEMICI, ut infelicis
OEDIPI Virtus aut in Civitatem minùs
ingratam, aut justiora certè Fata incidisset!
Utinam, quanto Ipse PATRIAM Ho-
nore, SUPEROS Religione, semper or-
naverat, tantum ab illis etiam, hinc Fi-
delitatis, Felicitatis inde, percepisset!

Tunc enim sociam Vitæ FORTUNAM, mortis comitem GLORIAM habuisset: Non jam de Illo PATRIÆ restituendo laboraremus, per quem PATRIAM PATRIÆ restitutam videmus: non jam Cadaveri Sepulchrum, sed VIRTUTI Monumentum quæreremus, neque tam de justitiâ suppliciorum, quàm Præmiorum dignitate hodie contenderemus.

Verùm invidit summæ Fortitudini parem Felicitatem arcana DEORUM Providentia, fecitque, ut quantum Admiracionis Virtuti, tantum Calamitati Misericordiæ deberetur.

Præclarè autem ingrata Civitatis Injurias, præclarè infelicem PATRIÆ custodiam POSTERITATIS memoria consolabitur, si, ut ab illâ Fortunarum, sic a VOBIS etiam Gloriæ dispendium patiatur.

Patitur autem, nisi multa quidem præclara, quædam etiam infelicia, nihil unquam sceleris, omnia denique ita egerit, ut, quæ laudem mereantur, Ea non FORTU-
NÆ, sed CONSILIO, quæ Misericordiam, non CONSILIO, sed NECESSITATI
tribuenda esse videantur.

Gratulanda profectò, si minùs THE-
BANIS, at sua certè OEDIPŌ Felicitas
fuiſſet, ſi Divina Illa Vis & Sapientia tan-
tam aut PATRIÆ ſalutem, aut ſibi exi-
tium non attuliſſet: Si aut obſcuræ
SPHYNGIS Ambages OEDIPUM, aut
ſeipſum OEDIPUS latuiſſet.

At! At! (proh DEUM atque Homi-
num Fidem!) uno eodemque Ingenii
ictu monſtri ruinam urget, & ulciſcitur:
Fit Ipſe ÆNIGMA OEDIPUS, dum a-
perit, tutus etiam Ille, dum lateret, nec
niſi patendo tantum periturus.

Patuit

Tunc enim sociam Vitæ FORTUNAM, mortis comitem GLORIAM habuisset: Non jam de Illo PATRIÆ restituendo laboraremus, per quem PATRIAM PATRIÆ restitutam videmus: non jam Cadaveri Sepulchrum, sed VIRTUTI Monumentum quæreremus, neque tam de justitiâ suppliciorum, quàm Præmiorum dignitate hodie contenderemus.

Verùm invidit summæ Fortitudini parem Felicitatem arcana DEORUM Providentia, fecitque, ut quantum Admirationis Virtuti, tantum Calamitati Misericordiæ deberetur.

Præclarè autem ingrata Civitatis Injurias, præclarè infelicem PATRIÆ custodiam POSTERITATIS memoria consolabitur, si, ut ab illâ Fortunarum, sic a VOBIS etiam Gloriæ dispendium patiatur.

SV Patiatur autem, nisi multa quidem præclara, quædam etiam infelicia, nihil unquam sceleris, omnia denique ita egerit, ut, quæ laudem mereantur, Ea non FORTU-
NÆ, sed CONSILIO, quæ Misericordiam, non CONSILIO, sed NECESSITATI tribuenda esse videantur.

Gratulanda profectò, si minùs THE-
BANIS, at sua certè OEDIPÒ Felicitas fuisset, si Divina Illa Vis & Sapientia tantam aut PATRIÆ salutem, aut sibi exitium non attulisset: Si aut obscuræ SPHYNGIS Ambages OEDIPUM, aut seipsum OEDIPUS latuisset.

-100 At! At! (proh DEUM atque Hominum Fidem!) uno eodemque Ingeniù ictu monstri ruinam urget, & ulciscitur: Fit Ipse ÆNIGMA OEDIPUS, dum aperit, tutus etiam Ille, dum lateret, nec nisi patendo tantùm periturus.

Patuit

Patuit autem, per se etiam patuit, verusque sibi Ipsi tandem factus est OEDIPUS. Patuère Incesta Fatalis istius Thalami Silentia, quæ infelici LAIO Mæchum, & Parricidam, JOCASTÆ Filium, & Maritum, OEDIPUS denique Fratres, & Liberos deformi partu edidère: Patuit prodigiosum illud Sobolis idem, & malorum Incrementum.

Urget eadem Fortuna, quæ cepit; Accelerat novum mœrorem, nec patitur Hominem calamitosum uno modo affligi, uno in luctu perire. Plorat in unâ Fœminâ Conjugem Maritus, Filius Parentem, OEDIPUS JOCASTAM: cujus simul oculos deformi laqueo compressos aspexit, ultrò effodit suos, dulcemque lucis usuram sibi eripuit, quam expiranti PATRIÆ miser restituerat.

Has

Has poenas innocenti Domino inflixit injustus OEDIPUS dolor, quum jam sua penè intemperantiâ ebrius hoc sibi unum in malis reliquum fecerat, ut PATRIAM tangeret tamen, quam non videbat amplius. Hoc quoque ingrati Cives Custodi suo ademere, neque ullum ei in Civitate locum permifere, qui optimum meruisset, cui primum ipsi pro salute sua ultro detulissent.

Expellitur, Ejicitur, Exterminatur; Procul a DIIS PATRIIS, procul a Cognatis, procul ab Amicis miser abigitur, quos omnes a communi periculo ausus est defendere, frustra que a Surdis DEORUM Altaribus idem, quod ipse dederat, praesidium reposcit.

O miserum, & infelicem illum OEDIPUS diem, quo STYGIAM istam Pestem, incerta Voce certam Civitati ruinam mi-

F

nitantem,

* *Amphibiano*
Plectro.

nitantem, extructaque * Sono
 Mænia Sono quatientem, inda-
 gavit, patefecit, protulit, extinxit! O fal-
 sam spem! O præposteram gratulationem!
 Quàm citò ista omnia ex lætitiâ & Vo-
 luptate in luctum & lachrymas subito re-
 ciderunt!

Hæc tandem ex præclarâ illâ Victoriâ,
 & debellato Portento spolia reportat OE-
 DIPUS, ut ipse pro Portento statim ha-
 beatur, hanc pro depulsâ Peste mercedem,
 ut tanquam PATRIÆ Pestis ab omnibus
 evitetur.

Quid agitis, O THEBANI? quid Au-
 detis? quid in innocentem OEDIPUM
 sævitis? Siquid in illo sceleris, siquid exi-
 lio dignum deprehenditur, VESTRUM
 hoc agnoscite.

Num de Incesto pœnas sumitis? At ipsi
 fecistis: Vos, inquam, eo die incestum

OEDI-

OEDIPUM fecistis, quum Fili Victoriam Materno Thalamo compensastis. Vos fatales istas laurus obfuro, etiam dum dedistis, crimine contaminastis. Cavete autem, Cavete, ne hisdem ipsis Ornamentis, quæ in Virtutem OEDIPi contulistis, ad crimen ejus turpiter abutamini.

An verò de Parricida? Vos, Vos appello, Sanctissima DELPHICI APOLLINIS Oracula, quæ, in LAIÆ oecasu, de crudeli istius metu triumphastis; Vos, inquam, Testes, quali tum Animo a VOBIS OEDIPUS discesserit, quum falso timore falsos Parentes fugiens, in ignotas THEBAS, cæcumque crimen properaret: Quum, ne Parricida fieret, CORINTHUM, vestrasque minas Præceps evitaret, non futurus Parricida, nisi evitasset.

Ignoscite pio errori, Judices; THEBIS

offendit OEDIPUS Parentem, quem
CORINTHI reliquerat, quodque domo
fugerat, ne perpetraret, domi facinus per-
petravit: Sed quis tum LAIUM OEDIPI
Parentem, quis THEBAS Patriam suspi-
cetur?

Audiit extemplò GITHÆRON inno-
centem Alumni sui Victoriam; Audiit
Filium Paternæ crudelitatis non conscium
vindicem, lætoque nutu sera illa quidem,
sed iusta supplicia comprobavit.

Vos etiam, SUPERI, qui non tam ex
eventu, quàm consilio scelus æstimatis,
Vos, inquam, innocentiam OEDIPI fe-
lici omine defendistis: Nam, si Parricidi-
um illud, ac non potius fatalis quædam
Necessitas, appellandum fuit, nunquam
DII IMMORTALES, credo, admisissent,
ut eadem dextra LAIO exitium, THE-
BIS salutem afferret, ut per eum Ho-
minem

minem PATRIA revivisceret, qui sese
recenti PATRIS funere contaminaverat:
Nunquam profectò tam nefario sceleri
tam gloriosum facinus indulgissent.

O disparem longè tuam, infelix OE-
DIPE, Fortunam, si per Parentes potiùs
Infans, quàm per Filios Senex periisses!
Si Paternus ille Satelles crudeli pietate
Naturæ potiùs, quàm Domino, sibi, quàm
Regi, non obtemperâisset!

Altè, Altè nunc Vulnus illud adactum
est: Te enim hodie LAIUS, non jam per
militem, sed per Liberos, non clam in
CITHÆRONE, sed apertè in SENATU,
mortuus etiam, interficit. Heu! Paternæ
crudelitati fera quidem, sed pura, sed casta
Victima occumbis!

FAVETE autem, POSTERI, FAVETE
justissimæ huic infelicis quidem hujus,
sed & Optimi Principis importunitati:

Date

Date, per DEOS IMMORTALES obsecro, Date huic misero hanc veniam, ut, cui de THEBANIS maxima mereri contigit, a VOBIS parva quædam impetrare possit: finite, ut quoniam integras non licet, at afflictas Fortunas OEDIPŌ gratulemur.

Non superba a VOBIS, (quæ tamen ab omnibus debentur) Gloriæ Monumenta, non laudis Insignia, non denique, ut pro ingrata Civitate mortuo tandem Parenti persolvatis quicquid ipsa Vivo non persolvit, non jam salutis spem, sed exitii solatium petit: Non rogat OEDIPUS, ut ne sit miser, dummodò impunè miserum esse liceat: Careat profectò PATRIA, quam eo fato natus est ut conservaret; sed sine crimine careat, contentus etiam malis, dummodò (quod unum potest) hoc quoque ne accedat malis, ut iisdem dignus videatur.

Po-

Postremò, prospicite, **JUDICES**, (id quod ad hujus loci dignitatem maximè pertinet,) ut ex vestris sententiis **Omnes** hodie facilè intelligant, neminem profectò, quàm **Vos**, justiore aut **NECESSITATI** Veniam, aut **VIRTUTI** mercedem tribuere.

VIR-

—**VIR T U T E M** amplectimur Ipsam,
P R Æ M I A si tollas —

Reverende admodum P R A E F E C T E,

Viri Doctissimi Spectatissimique

Corona quaquaversum florentissima.

QUANQUAM omnia benè & sapien-
 ter, omnia Optimo consilio a **D I I S**
I M M O R T A L I B U S provisâ atque compa-
 rata sunt, tamen illud imprimis, **A C A**
D E M I C I, quum **C O E L O** dignissimum,
 tum **N O B I S** utilissimum instituisse vi-
 dentur, ut per quos **Gradus** propiùs ad
D E O R U M

DEORUM Naturam, per eosdem ad
DEORUM etiam Felicitatem proximè
assurgeremus.

Propitii quidem ILLI, qui commu-
nem Hominibus secum Felicitatis Fon-
tem non invideant, neque alias NOBIS
Beatitudinis Leges imposuerint, quàm
quibus Ipsi NUMEN suum ultro subje-
cerint.

VIRTUTI enim debetur, quòd SU-
PERIS placet, VIRTUTI, quòd ab HO-
MINIBUS affectatur Immortalitas; sine
quâ, neque Illis jucunda, neque Nobis
exoptanda videretur.

Non ergo Tuo Isti, EPICURE, non
Tuo, HOMERE, JOVI, huic Segniter
Otio, Vitiis Illi turpiùs indulgenti, sed
OPTIMO MAXIMI cognomen ad-
jūnximus: Utroque Sacer nimirum Ti-
tulo DEUS; Sed quorum Alterum Al-
G
teri

teri acceptum referat, non futurus Ille
MAXIMUS, nisi prius OPTIMUS fu-
isset.

Nefas ergo, ACADEMICI, precariam
Illi Felicitatem tribuere, unde etiam Su-
PERI suam acceperint; Nefas, inquam,
VIRTUTEM FORTUNÆ subicere, a
quâ DII Ipsi IMMORTALES pendere
quodammodò non erubescant.

Veneremini potius, AUDITORES, Ve-
neremini Triumphantem de FORTUNA
DEAM: Suspicite, ut tantum VIRTUS
supra FATUM sublimis evehitur, quan-
tum IPSI Homines supra Homines eve-
here conceditur.

O Felicem quidem Illam, quòd per se-
ipsam Felicem esse liceat, illi per alios sta-
ret, certè Infelicissimam!

Quanquam enim multos Divino propè
Ingenio Viros, qui aut PATRIAM Pub-
licâ,

lica, aut Vitam privatâ VIRTUTE exornârunt, Præsentes Imaginibus, Defunctos etiam Templis sua non ingrata sæcula honestârunt; Multos etiam in DEORUM numerum post Mortem relatos non sine voluptate quâdam POSTERI accepimus, qui Vitam DIIS IMMORTALIBUS simillimam egissent; Quoties tamen eadem Illa FORTUNA iniquo Arbitrio maxima Impietati Præmia, VIRTUTIS supplicia adjudicavit?

Heu! Quoties, quoties (neque enim sine dolore aliquo aut Ipse referre, aut Vos, ACADEMICI, recordari potestis) Quoties, inquam, Ipsi VIRTUTEM sub difficili Temporum Iniquitate laborantem deflevimus? Quoties ad ea Ipsa Altaria indigno Fato Victimam cadentem, in quibus Ipsa Victimæ sibi immolandas tantum non meruisse videbatur?

Aspeximus ! & pene DEOS Ipsos piâ
Temeritate Stulti inculavimus ; Ignari
interea, quid Gravitas, quid Integritas,
quid Magnitudo Animi, quid VIRTUS
denique Ipsa valeret, quæ quidem in Tem-
pestate Tranquilla, in Tenebris non ob-
scura, Triumphat.

Quorsum tandem, DII BONI, quor-
sum a VOBIS afflictæ VIRTUTI Præ-
sidium, quorsum in Prosperam Impieta-
tem Fulmina deposcimus ? Quasi verò
suâ aut Hæc mercede, aut Illa supplicio
carere posset ; Quasi verò quisquam aut
gratis Bonus, aut impunè Malus unquam
extiterit. Sat nimirum Illi Poenarum est,
Poenas meruisse ; Huic verò Felicitatis,
Felicitate dignum videri.

Repone Tela, PATER, Repone etiam
Præmia ; neque enim Te aut Istius Cala-
mitas Vindicem, aut hujus Felicitas Re-
muneratorem desiderat.

SALVE,

SALVE, O Sanctissima Vitæ Humanæ
Regula eadem, & Magistra PHILOSOPHIA!
Salve, O Doctissima VIRTUTIS
Indagatrix, Vitiorum Expultrix castissi-
ma!

Quàm longè unus Dies ex Præceptis
Tuis rectè institutus peccanti Immortali-
tati anteponeendus est! His nimirum Ser-
vire, unica LIBERTAS: Quid dixi?
His se minorem qui gerit, IMPERAT:
IMPERAT, inquam, si Imperat Is, qui
ità vivit, ut non modò non Homini, sed
ne Cupiditati quidem ulli inserviat; ne-
que enim illum fervire dixerim, quem
FORTITUDO a Timore, quem TEM-
PERANTIA a Libidine vindicaverit.

Accede, VIRTUS, Accede propius:
Sine hisce Ulnis NUDAM amplectamur.
Quid erubescis? An verò Tuæ Te Pau-
pertatis pudet? At indotatam ultrò ex-
cipimus.

cipimus. Non Opes, non Honores, non Potentium denique Amicitias deposcimus: Nihil horum est, quod non Fortuna etiam cum Improbissimis communicare soleat. His fortasse cares omnibus; Sed, quod una potes, quod unum peto, id mihi certè largiris, posse contemnere tamen, majoremque ex hisce carendo, quàm ex possidendo alii, Fructum percipere.

Utrum tandem, ACADEMICI, MAGNI Cognomen rectiùs meruisse putatis, ALEXANDRUM Illum, qui totum Terrarum Orbem facilè debellaverit, an DIOGENEM, qui faciliùs contempserit?

O Fortunatum PRINCIPEM, si, post omnia prosperè gesta, Victoriis Ipse suis victus non succubuisset! O PHILOSOPHUM verè Victorem, qui non modò
fine

sine FORTUNA, sed de FORTUNA etiam inermis Triumphaverit.

Non ergò tam suâ, quàm Reipublicæ Causâ privatæ VIRTUTI publica Ornamenta deprecimur: Pro Te, PATRIA, pro Nobismetipsis vota facimus, quoties pro VIRTUTE precamur piè: Neque enim Ipsa officiosa Amicorum vota desiderat, Major, quàm cui FORTUNÆ aut Invidia detrahere, aut Liberalitas adjicere possit.

Illa, Sepulchralis adinstar Lampadis, Immortalem sibi Flammaram materiam suppeditat; Sepulta etiam vivit, &c, velut ÆGYPTUS altera, propriâ Ubertate, suoque NILO fertilis, Pluvium contemnit JOVEM.

Sed quorsum hæc urgemus? Quorsum Frustra disputamus, ACADEMICI? Quasi verò externis Illa Præfidiis indigeat,

geat, quam multi Fortes & Sapientes Viri, non modò nullis commendatam Ornamentis, verùm etiam multo severam vulnere, sævoque Mortis Terrore horrentem deamârunt.

Reviviscat tandem REGULUS, Maximum sui decus, nostri Opprobrium seculi; VIRTUTIS Ille, siquis alius, pretiosus Emptor, VIRTUTIS idem, siquis alius, Egregiè tenax.

Resurge tandem, SOCRATES, ingens ATHENARUM Crimen & Gloria. Ex his, ACADEMICI, Ex his Virtutem, hinc Fidem, hinc Constantiam ediscite; FORTUNAM ex Aliis.

Quòd si Mors VIRTUTI turpis, si SAPIENTI misera accidere posset; Si gravissimis IPSE suppliciis moveri, ut fortiter aliquando fecisse pœniteat, tum verò miserum profectò SOCRATEM,
tum

tum verò Infelicem **REGULUM** meritò appellaremus.

At non est, **O FORTISSIMI**, dum vixistis, nunc verò etiam **SANCTISSIMI HEROES**, non est, quòd Vos aut miseros, aut Infelices unquam appellare auserim : Non est, cur Fortunatam Istam Mortem, quam **NATURÆ** debitam pro **VIRTUTE** strenuè reddidistis, Misericordiâ aliquâ, ac non Invidiâ potius dignam existimemus.

Rectius certè **VOBIS** miseranda ista Nomina, Rectius nostræ lachrymæ convenissent, si Tu, **ROMANE, ROMAM** istam Tuam perjuræ potius salutis, quàm **CARTHAGINEM** honesti supplicii Testem elegisses, si **ATHENIS** Ille cum Improbis regnare, quàm cum Bonis pati maluisset.

Jam verò Vestra Illa VIRTUS quam non mortem Ipsam, at Infamiam certè a VOBIS, & Crudelitatem omnem Mortis propulsavit. Vulnera quidem pertulistis, sed honesta, sed levia, sed quæ ex VOBIS Iplis nimirum innocua esse didicissent.

Heu! Nimium, nimium crudeli Factorum Inclementiæ, non de VIRTUTE, non de Vobismetipsis, sed de Corpore tamen Vestro licuit. Inclusus nempe DEUS aliquam saltem loci Religionem Sacrilegis incussisse debuerat. Despexit MAGNUS HOSPIES Impietatem Altaribus insultantem; Despexit in suum etiam Numen vano impetu nefarie furentem: Despexit, &, medicis Ipse securus in Rumis, de impotenti Injuria MAJOR Triumphavit.

Talem se VIRTUS nobis honesto Sanguine non indecora commendat: Talis, sævissimâ etiam in Tempestate amabilis, iratis, seu VENUS altera, Fluctibus invehitur.

O Fortunati JUVENES! (finite enim, ACADEMICI, ut Vestram Vobis Felicitatem paucis gratulemur) quibus non modò non Nocet, sed etiam prodest esse Bonis: apud quos, nullum certius indicium est, Honores quempiam meruisse, quàm quòd adeptus est.

Quòd si tamen privata cujusquam VIRTUS MECÆNATIS nostri Liberalitatem inobservata fortè præterierit (Quanquam Cujus tam privata unquam Industria fuit, quæ MECÆNATEM latere posset, nullius, præterquàm Suæ, VIRTUTIS immemorem?) Sed si fortè

fortè præterierit, hoc tamen se solatio fortiter sustentet, **MAJOREM** aliam **VIRTUTI** Mercedem non contingere, quàm **MAXIMAM** meruisse.

F I N I S.

